Dosarul nr. 3-667/2025
2-25030561-12-3-07032025

H O T Ă R Î R E
În numele Legii

12.06.2025 mun. Chişinău

Judecătoria Chișinău (sediul Rîşcani)
Instanța compusă din :
Președintele şedinţei, judecător specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ Igor Barbacaru
Grefier Versavia Șumilin
Interpret Neonila Bujor

examinând în ședință închisă, acţiunea de contencios administrativ, înaintată de către ***** împotriva Inspectoratului General Pentru Migrație, cu privire la anularea actului administrativ, obligarea emiterii actului administrativ favorabil,

a c o n s t a t a t :

La 07.03.2025, ***** s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General pentru Migrațiune, solicitând :

- Anularea Deciziei № 472/25/DAA din 10.02.2025 cu care a luat cunoştinţa la data de 21.02.2025 - (DECIZIA CNAJGS DIN 24.02.2025 0536 ACC);

- Adoptarea decizii privind acordarea protecţiei umanitare reclamantei, în conformitate art.19 al Legii nr.270 din 18.12.2008 azilul în Republica Moldova.

În motivarea acțiunii, a fost invocat următoarele : la 21.02.2025, reclamantei *****, prin Decizie Direcţiei azil s-a comunicat că cerere depusă a fost respinsă.

Reclamanta a comunicat că nu poate să revine în ***** din circumstanţele expuse în interviul la IGM - însă, Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova, Biroul migraţiei şi apatridie a constatat că situaţia din ţara de origine a reclamantei, nu prezintă un pericol atât pentru viaţa cât pentru şi securitatea acesteia în cazul întoarcerii în ţara de origine.

Cu Decizia luată de către Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova, Biroul migraţiei şi apatridie cu № 472 /25/DAA din 10.02.2025, Reclamanta nu este de acord şi în acest sens solicită să fie schimbată Decizia cu posibilitatea de a rămânea pe teritoriul Republicii Moldova.

Declară reclamanta, că nu poate să se întoarcă în ***** deoarece are frică pentru viaţa sa şi indică motivul fricei sale – nu se simte în siguranță.

În drept, toate persoanele care fug din ţara lor de origine din cauza persecuţiilor sau a unor vătămări grave au dreptul să solicite protecţie internaţională. Azilul este un drept fundamental, iar acordarea lui persoanelor care îndeplinesc criteriile stabilite în Convenţia de la Geneva din 1951 privind statutul refugiaţilor constituie o obligaţie internaţională pentru Statele-Părţi, printre care se numără şi statele membre ale UE. UE a încorporat condiţiile care trebuie îndeplinite pentru a beneficia de protecţie

internaţională în propriul său corpus juridic şi a extins conceptul, creând o categorie suplimentară de beneficiari ai protecţiei internaţionale pe lângă refugiaţi, şi anume beneficiarii protecţiei subsidiare.

Invocînd prevederile art. 16, 17, 19 al Legii nr.270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, solicită admiterea acțiunii.

Pârâtul, Inspectoratul General Pentru Migrație, la 21.05.2025, prin intermediul cancelariei Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) a prezentat referința și dosarul administrativ, prin care a solicitat respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată (f.d.16-19).

În şedinţa de judecată de examinare şi soluţionare în fond a acţiunii, reprezentantul reclamantei ***** - avocatul Cristina Negru, a solicitat admiterea acțiunii.

R/pîrîtului, IGM - Igor Armanu, a solicitat respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată.

Examinînd cererea de chemare în judecată, audiind explicaţiile părţilor, cercetînd probele anexate la dosar în ansamblu şi interconexiunea lor, studiind normele legii aplicabile, instanţa de judecată conchide că acțiunea dedusă judecății urmează a fi respinsă, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 2 alin. (2) din Codul administrativ, anumite aspecte ce ţin de activitatea administrativă privind domenii specifice de activitate pot fi reglementate prin norme legislative speciale derogatorii de la prevederile prezentului cod numai dacă această reglementare este absolut necesară şi nu contravine principiilor prezentului cod.

În concordanță cu art. 22 din Codul administrativ, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul şi volumul cercetărilor şi nu sunt legate nici de expunerile participanţilor, nici de cererile lor de reclamare a probelor. Faptele deja cunoscute autorităţilor publice sau instanţelor de judecată competente, faptele general notorii şi faptele prezumate în virtutea prevederilor legale nu necesită a fi probate, până la proba contrarie.

Potrivit art. 93 din Codul administrativ, fiecare participant probează faptele pe care îşi întemeiază pretenţia. Prin derogare de la prevederile alin. (1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sunt admisibile doar în baza prevederilor legale.

În acord cu art. 195 din Codul administrativ, procedura acţiunii în contenciosul administrativ se desfăşoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepţia art. 169–171.

În consonanță cu art. 219 din Codul administrativ, instanţa de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declaraţiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanţi.

Instanţa de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greşelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete şi pentru depunerea tuturor declaraţiilor necesare constatării şi aprecierii stării de fapt. Instanţa de judecată indică asupra aspectelor de fapt şi de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanţii la proces.

Instanţa de judecată nu are dreptul să depăşească limitele pretenţiilor din acţiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanţii la proces.

Instanţa de judecată poate avea o discuţie juridică cu participanţii la proces sau poate da în scris indicaţii cu privire la situaţia de drept a cauzei examinate.

Conform art. 118 alin. (1), (3) din Codul de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel. Circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea justă a cauzei sunt determinate definitiv de instanţa judecătorească pornind de la pretenţiile şi obiecţiile părţilor şi ale altor participanţi la proces, precum şi de la normele de drept material şi procedural ce urmează a fi aplicate.

Conform art. 121 din Codul de procedură civilă, instanţa judecătorească reţine spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa de circumstanţe, importante pentru soluţionarea justă a cazului, iar art. 122 din Codul de procedură civilă prevede că, circumstanţele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probaţiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante. Admisibilitatea probelor se determină în conformitate cu legea în vigoare la momentul eliberării lor.

În cadrul examinării cauzei, din analiza materialelor pricinii s-a stabilit că, reclamanta *****, s-a născut la ***** în or.*****, *****, este de naţionalitate ***** şi de religie *****.

La 07.08.2024, s-a adresat cu cerere către Biroul de Migrație și Azil în vederea acordării azilului pe teritoriul Republicii Moldova.

În cadrul interviului realizat de Biroul migrație și azil, reclamanta a declarat că, pe data de 29.05.2024 a traversat frontiera din Ucraina spre Republica Moldova din motiv că în Ucraina este război. A relatat că este născută în ***** şi în anul 2000 a plecat la studii în Ucraina, unde s-a stabilit cu traiul avînd permis de ședere.

Referitor la motivul solicitării azilului, a menţionat că în Ucraina este război.

Astfel, în urma interviului, autoritatea publică Inspectoratul General pentru Migrație a emis decizia nr.472/25/DAA din 10.02.2025, care a fost comunicată reclamantei la 21.02.2025, contra semnătură.

Prin urmare, reclamanta nefiind de acord cu Decizia emisă de Inspectoratul General pentru Migrație, la 07.03.2025, s-a adresat cu prezenta cerere în instanța de judecată.

Conform prevederilor articolului 10 alin. (1) Cod Administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.(2) Decizia autorităţii publice privind acordarea despăgubirilor pentru prejudiciile cauzate prin activitatea administrativă ilegală este un act administrativ individual.

Articolul 11 Cod Administrativ prevede categoriile actelor administrative individuale (1) Actele administrative individuale pot fi: a) acte defavorabile –actele care impun destinatarilor lor obligaţii, sancţiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat; b) acte favorabile –actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel. (2) Destinatarul unui act administrativ individual este doar persoana către care actul administrativ se îndreaptă. Terţii, ale căror drepturi sînt afectate de actul administrativ individual, nu sînt destinatarii acestuia.

Conform art.31 Cod Administrativ, actele administrative individuale şi operaţiunile administrative scrise trebuie să fie motivate.

Conform art.32 Cod Administrativ, (1) Procedura administrativă se structurează astfel încît participanţii să poată înţelege fiecare etapă a procedurii. Dacă este necesară contribuţia unui participant, acestuia i se comunică neîntîrziat, într-un limbaj clar şi uşor de înţeles, acţiunile care trebuie întreprinse.

(2) În condiţiile legii, autorităţile publice trebuie să asigure participarea neîngrădită la procedura administrativă a persoanelor interesate.

Conform art.119 Cod Admninistrativ, (1) Conţinutul unui act administrativ individual trebuie să fie suficient de cert. (2) Un act administrativ individual poate fi emis în scris, verbal sau prin comportament concludent. Forma actului administrativ individual este aleasă de autoritatea publică care emite actul administrativ în baza dreptului discreţionar corespunzător obligaţiilor sale. (3) La cererea unui participant , actul administrativ individual emis verbal este confirmat în scris în termen de o săptămînă. Cererea se depune în decursul unei luni de la comunicarea actului administrativ. (4) Autoritatea publică poate elibera o confirmare scrisă şi din oficiu

În conformitate cu art.225 Cod Administrativ, (1) Instanţa de judecată nu este competentă să se pronunţe asupra oportunităţii unui act administrativ. (2) Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreţionar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) şi-a exercitat dreptul discreţionar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreţionar; d) şi-a exercitat dreptul discreţionar conform scopului acordat prin lege.

Din analiza normelor de drept sus-indicate, instanța reține că, la examinarea cererii în anulare, legalitatea unui act administrativ, urmează a fi examinată prin prisma verificării dacă autoritatea și-a exercitat dreptul discreționar, a luat în considerare toate faptele relevante, a respectat limitele legale ale dreptului discreţionar și și-a exercitat dreptul discreţionar conform scopului acordat prin lege.

Conform art. 6 al Legii privind regimul străinilor în Republica Moldova nr. 200 din 16.07.2010, (1) Intrarea pe teritoriul Republicii Moldova este permisă străinilor care întrunesc următoarele condiţii :

a) posedă un document de călătorie valabil, recunoscut sau acceptat de Republica Moldova, dacă prin tratatele internaţionale la care Republica Moldova este parte nu se prevede altfel;

b) posedă viză acordată în condiţiile prezentei legi sau, după caz, permis de şedere valabil ori buletin de identitate pentru refugiaţi sau pentru beneficiarii de protecţie umanitară, dacă prin tratatele internaţionale la care Republica Moldova este parte nu s-a stabilit altfel;

c) prezintă documente care justifică scopul intrării şi fac dovada existenţei unor mijloace corespunzătoare atît pentru întreţinere pe perioada şederii, cît şi pentru întoarcere în ţara de origine sau pentru tranzit către un alt stat în care există siguranţa că li se va permite intrarea;

d) prezintă garanţii că li se va permite intrarea pe teritoriul statului de destinaţie sau că vor părăsi teritoriul Republicii Moldova, în cazul străinilor aflaţi în tranzit;

e) nu sînt incluşi în categoria străinilor împotriva cărora s-a instituit măsura interdicţiei de intrare în Republica Moldova conform art.9 sau care au fost declaraţi indezirabili conform art.55;

f) nu prezintă pericol pentru securitatea naţională, ordinea şi sănătatea publică;

g) nu a fost instituit un consemn nominal de nepermitere a intrării în Republica Moldova.

(2) Intrarea străinilor pe teritoriul Republicii Moldova se poate face prin orice punct de trecere a frontierei de stat deschis traficului internaţional.

(3) Trecerea frontierei de stat a Republicii Moldova de către străini se poate face şi prin alte locuri, în condiţiile stabilite prin tratatele internaţionale la care Republica Moldova este parte.

În conformitate cu prevederile art.3 al Legii nr.270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, azil – instituţie juridică prin al cărei intermediu statul oferă străinului protecţie, recunoscîndu-i statutul de refugiat şi acordîndu-i protecţie umanitară, protecţie temporară sau azil politic; cerere de azil – manifestare de voinţă, exprimată în scris sau oral în faţa autorităţilor competente, din care să rezulte că se solicită o formă de protecţie pe teritoriul Republicii Moldova; protecţie internaţională – statut de refugiat şi statut conferit prin protecţie umanitară, definite la art.17 şi 19; protecţie temporară – protecţie cu

caracter excepţional menită să asigure, în cazul unui flux masiv şi spontan de persoane strămutate care nu se pot întoarce în ţara de origine, protecţie imediată şi temporară unor astfel de persoane, dacă există riscul ca sistemul de azil să nu poată procesa acest flux fără efecte adverse pentru funcţionarea sa eficientă, în interesul persoanelor în cauză şi al altor persoane care au nevoie de protecţie; protecţie umanitară – formă de protecţie acordată, conform art.19, cetăţeanului străin sau apatridului din alte motive decît cele prevăzute de Convenţia de la Geneva din 28 iulie 1951; statut de refugiat – formă de protecţie, recunoscută de Republica Moldova, a cetăţeanului străin sau apatridului care întruneşte condiţiile prevăzute în Convenţia privind statutul refugiaţilor, încheiată la Geneva la 28 iulie 1951, precum şi în Protocolul privind statutul refugiaţilor din 31 ianuarie 1967; ţară de origine – ţară al cărei cetăţean este străinul sau, dacă acesta deţine multiple cetăţenii, fiecare ţară al cărei cetăţean este, iar în cazul apatridului, ţara în care acesta îşi avea domiciliul legal şi obişnuit.

Conform art.17 al Legii nr.270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, statutul de refugiat se recunoaşte, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naţionalitate, apartenenţă la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara ţării a cărei cetăţenie o deţine şi care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu doreşte să se pună sub protecţia acestei ţări; sau care, nedeţinînd nici o cetăţenie şi găsindu-se în afara ţării în care îşi avea domiciliul legal şi obişnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu doreşte să se reîntoarcă.

Conform art.19 al Legii nr.270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova. Protecţia umanitară se acordă străinului care nu îndeplineşte condiţiile pentru recunoaşterea statutului de refugiat, dar în a cărui privinţă există motive serioase şi întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în ţara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) şi nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu doreşte să obţină protecţia respectivei ţări.

Conform art.41 al Legii nr.270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, Autorităţile competente asigură accesul la procedura de azil oricărui străin, aflat pe teritoriul Republicii Moldova sau la frontieră de stst, din momentul manifestării de voinţă, exprimată în scris sau verbal, din care să rezulte că acesta solicită protecţia statului Republica Moldova.

Conform art.42 al Legii nr.270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, (1) La soluţionarea cererilor de azil, autorităţile competente investighează din oficiu orice împrejurare de fapt şi de drept care ar putea conduce la soluţionarea cauzei, chiar dacă împrejurarea nu a fost invocată sau menţionată expres în cererea de azil sau în plîngere. (2) La soluţionarea cererilor de azil, autorităţile competente au obligaţia să cerceteze toate aspectele relevante ale cererii de azil, în colaborare cu solicitantul, după caz, sau la solicitarea acestuia. (3) În vederea îndeplinirii obligaţiilor prevăzute la alin.(1) şi (2), autorităţile competente să soluţioneze cererile de azil pot solicita expertize, consulta experţi, efectua verificări referitoare la identitatea solicitanţilor, în condiţiile legislaţiei în vigoare.

Potrivit art.43 alin.(1), (2) al aceluiași act normativ, cererile de azil sînt examinate în mod individual, obiectiv şi imparţial de către un personal calificat, care cunoaşte standardele relevante aplicabile în domeniul legislaţiei privind azilul. La examinarea cererii se vor lua în considerare informaţiile precise şi actualizate din surse diferite despre situaţia generală din ţara de origine a solicitantului de azil, pentru evaluarea situaţiei lui personale.

Raportînd normele de drept supra-indicate circumstanțelor pricinii, instanța conchide că, Direcția Azil și Apatridie, în temeiul legii are obligația de a verifica obiectiv și imparțial toate sursele de informații care conțin informații relevante cererii de azil în examinare, de a cerceta toate circumstanțele și de a ține

cont de toate împrejurările care redau cît mai obiectiv situația reală a solicitantului și necesitatea acordării protecției de către statul R. Moldova

De asemenea, este obligată în baza legii de a verifica toate circumstanțele invocate de către solicitant în motivarea solicitării sale de azil, în scopul constatării gradului de corespundere a acestora cu realitatea. Or, la examinarea cererii de azil, autoritatea competentă nu este ținută de a constata situația de fapt existentă, independent de argumentele solicitantului.

În conformitate cu prevederile art.51 alin.(1) al Legii nr.270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, (1) Cererea de azil se depune personal de către străin, de îndată ce :

a) s-a prezentat în punctul de trecere a frontierei de stat;

b) se află pe teritoriul Republicii Moldova;

c) în ţara de origine a străinului cu drept de şedere în Republica Moldova au survenit evenimente care îl determină să ceară protecţie.

Potrivit art.55 alin.(1), (3) - (9), (16), (17) al Legii nr.270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, înainte de emiterea unei decizii privind cererea de azil, solicitantului de azil i se dă posibilitatea de a susţine un interviu cu privire la cererea sa. Interviul este efectuat cît mai curînd posibil, dar nu mai tîrziu de 21 de zile de la data depunerii cererii. Interviul are loc în condiţii de confidenţialitate. Interviul este efectuat de către un consilier de decizie care este obligat: a) să asigure organizarea şi buna desfăşurare a intervievării; b) să verifice faptele expuse de solicitantul de azil; c) să ia în considerare, pe cît este posibil, situaţia personală sau generală în care se înscrie cererea de azil, inclusiv originea sau vulnerabilitatea solicitantului; d) să pună la dispoziţia solicitantului de azil un interpret care să asigure o comunicare adecvată între solicitant şi consilier. Solicitantul de azil poate solicita efectuarea interviului cu consilierul de decizie de acelaşi sex, cu excepţia cazului cînd există raţiuni pentru a considera că această solicitare se bazează pe motive care nu au legătură cu dificultăţile din partea solicitantului de a prezenta toate motivele cererii sale de azil. Interviul se va desfăşura în limba pe care solicitantul o alege. Acolo unde se presupune în mod rezonabil că solicitantul înţelege o altă limbă, interviul se poate desfăşura în limba respectivă. Preventiv, consilierul de decizie trebuie să se convingă de faptul că limba în care urmează să se desfăşoare interviul îi este suficient de accesibilă. Solicitantul de azil poate fi intervievat în prezenţa unui avocat. La intervievare au dreptul să asiste reprezentanţii ÎCNUR şi ai organizaţiilor neguvernamentale, cu acordul solicitantului. Pe parcursul interviului, solicitantul trebuie să răspundă personal la întrebările care îi sînt adresate. Interviul este consemnat în scris într-o notă de interviu şi urmează să fie clarificate aspectele necesare analizei cererii de azil. Nota de interviu va cuprinde în mod obligatoriu: datele de identificare a solicitantului de azil, numele consilierului de decizie care efectuează interviul, numele interpretului, datele altor participanţi la interviu, limba în care se desfăşoară interviul, declaraţiile solicitantului referitoare la motivele de azil, precum şi orice altă informaţie care să ducă la soluţionarea cererii de azil. La finalul interviului, consilierul de decizie aduce la cunoştinţă solicitantului de azil conţinutul notei de interviu. Nota este semnată de către consilierul de decizie, solicitantul de azil, interpret şi, după caz, de alţi participanţi la interviu. Solicitantul are dreptul să ia cunoştinţă, la solicitare, de înregistrarea audio sau audiovideo a interviului său după comunicarea deciziei privind respingerea cererii de azil.

Instanța reține că, în speță, decizia contestată a fost emisă cu respectarea procedurii prevăzută de lege. Or, în acțiune, reclamanta nici nu a invocat careva încălcări de procedură la emiterea deciziei contestate.

Instanța reține că, pîrîtul în decizia emisă a reținut că, nu s-au constatat în raport cu solicitantul de azil – *****, existenţa unei temeri sau a unei probabilităţi de persecuţie, în sensul prevederilor legale

privind recunoaşterea statutului de refugiat. De asemena, a fost conchis faptul că solicitantul de azil nu este expus unui risc serios de a fi condamnat la moarte sau de a executa o astfel de pedeapsă, aceasta nesăvârşind nici o infracţiune pentru care să fie urmărit de către autorităţi.

Mai mult ca atît reclamanta nu a prezentat nici Inspectoratului General pentru Migrație, nici în instanța de judecată probe pertinente, concludente și admisibile privind prezența unor temeri bine întemeiate sau a unei probabilităţi de persecuţie, sau că este expusă unui risc serios de a fi condamnată la moarte sau de a executa o astfel de pedeapsă.

Concomitent, reclamanta nu a probat faptul că, în privința sa au fost aplicate careva acte de persecuție, în sensul art. 17 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, care ar fi suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului; să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sunt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura prevăzută, după cum ar fi : acte de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală; măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sunt discriminatorii sau care sunt aplicate într-o manieră discriminatorie; acuzări sau pedepsei discriminatorii sau disproporționați; acuzări sau pedepsiri ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art. 17 al Legii specificate supra; abuzuri și acte discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor.

Reieșind din cele menționate, instanța reține că atît în cadrul procedurii administrative, cît și în cadrul examinării cauzei de către instanța de judecată, nu au fost relevate nici un fel de circumstanțe sau probe care să arate că la revenirea sa, aceasta ar putea fi supusă unui risc real de tratamente inumane.

Raportând circumstanțele cauzei la prevederile legale, instanţa de judecată conchide că, autoritatea administrativă legal a emis actul administrativ contestat – Decizia nr.472/25/DAA din 10.02.2025, or, în cadrul examinării cauzei nu au fost prezentate probe pertinente şi admisibile, care ar putea fi puse la baza emiterii hotărârii judecătorești de anulare a actului administrativ.

Mai mult, instanța ține să menționeze că, în conformitate cu prevederile art. 51 alin. (1) lit. a) și b) din Legea nr. 270 din 18.12.2008, cererea de azil se depune personal de către străin, de îndată ce : a) s-a prezentat în punctul de trecere a frontierei de stat; b) se află pe teritoriul Republicii Moldova. La caz, reclamanta a venit pe teritoriul Republicii Moldova la 29.05.2024, însă a solicitat azil abia la data de 07.08.2024, iar eventuala întîrziere a solicitării azilului nu a fost justificată prin motive întemeiate.

În acest sens instanţa de judecată, reieşind din circumstanţele de fapt constatate supra, coroborate cu normele de drept relevante situaţiei din speţă, consideră necesar a respinge ca neîntemeiată acţiunea de contencios administrativ înaintată de către ***** împotriva Inspectoratului General Pentru Migrație, or pârâtul prin argumentele şi probele anexate la materialele cauzei a demonstrat în şedinţa de judecată legalitatea actului contestat, iar reclamanta nu a prezentat instanței în susţinerea poziţiei sale careva probe pertinente, concludente şi utile, care în ansamblul lor ar demonstra necesitatea anulării actului administrativ contestat.

Având în vedere că cerința reclamantei cu privire la anularea actului administrativ a fost respinsă ca neîntemeiată, instanța reține că și cerința subsecventă invocată în acțiune prin care se solicită : obligarea pîrîtului a adopta decizie privind acordarea protecţiei umanitare în conformitate art.19 al Legii nr.270 din 18.12.2008 azilul în Republica Moldova, urmărește soarta primei pretenții. Or, aceste cerinţe sunt legate între ele şi se deduc una din alta, astfel încât soluţia dată pe una din pretenţii influenţează soluţia care urmează a fi dată pe cea de a doua pretenție.

În conformitate cu prevederile art. 224 alin.(1) lit. f) Cod Administrativ, instanţa de judecată,

h o t ă r ă ş t e :

Acţiunea de contencios administrativ, înaintată de către ***** împotriva Inspectoratului General Pentru Migrație, cu privire la anularea actului administrativ – Decizia nr.472/25/DAA din 10.02.2025, obligarea emiterii actului administrativ favorabil, ***se respinge ca fiind neîntemeiată.***

Hotărîrea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la data pronunțării dispozitivului hotărîrii, prin intermediul Judecătoriei Chişinău (sediul Rîşcani).

Preşedintele şedinţei,
judecătorul Igor Barbacaru